
Jak se studuje medicína v Homburgu

Jak se studuje medicína v Homburgu

Daniel Eliáš se touto dobou připravuje na závěrečné státnice na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Hradci Králové. Po čtvrtém ročníku odjel v rámci programu Erasmus studovat medicínu do Homburgu, německého města v Sársku nedaleko hranic s Francií.

Sárská

univerzita byla založena krátce po druhé světové válce na základech o rok staršího hamburského institutu, jenž byl původně přidružen k francouzské Univerzitě v Nancy. S výjimkou zdejší medicíny však všechny fakulty sídlí v Saarbrückenu, hlavním městě spolkové republiky Sársko. Homburg je se svými čtyřiceti tisíci obyvateli spíše malé město a i prostředí školy bylo celkem komorní. Na koleji jsem bydlel hlavně se zahraničními studenty.

Výuka probíhala v němčině, a tak jsme se i mezi sebou snažili bavit německy. Z cizích jazyků sice lépe ovládám angličtinu a před odjezdem jsem rozhodně nemluvil plynně německy, jiní studenti na tom ovšem byli mnohem hůře. Většina Italů měla za sebou jen dvouměsíční intenzivní kurz němčiny, a přesto se dokázali domluvit, a hlavně zvládnout zkoušky. U nás se lidé často neodvažují jet do ciziny bez perfektní znalosti jazyka, ale věřte mi, v cizím prostředí se naučíte mluvit velmi rychle – moji kamarádi z Itálie jsou toho živým důkazem.

Praxe už po prvním ročníku

Pokud

bych měl srovnat studium medicíny u nás a v Německu, řekl bych, že absolventi českých lékařských fakult jsou velmi dobře teoreticky vybaveni, a proto v cizině nemají problém najít uplatnění. Na našich univerzitách profesori vyžadují znalost nejrůznějších detailů – často i těch, které člověk v praxi ani nevyužije. Naopak u absolventů německých univerzit bylo zřejmé, že teorie je především přípravou na praxi. Učí se spíše doporučené postupy a medicíci také v Německu mají povinnou praxi po každém ročníku. Je to znát, v některých praktických situacích si umějí poradit lépe než my. Všechny zkoušky probíhaly písemnou formou, což je podle mě jednak příjemnější a jednak i obecně objektivnější a spravedlivější způsob testování vědomostí. Pravidla zkoušek a požadovaný rozsah znalostí je dán předem, zdroje jsou snadno dostupné. Cílem vyučujícího je v první řadě předat studentům své vědomosti, ne někoho nachytat na to, že něco neumí. Studenti v Německu mají mnohem sebevědomější přístup k učitelům. Nestydí se zeptat, zapojit se do diskuze a klidně i upozornit vyučujícího na to, že přetahuje hodinu.

Na pacienta máte čas

Pro mě byla zahraniční zkušenost, ať už na studijním pobytu v rámci programu Erasmus v Německu, nebo na stáži v Rumunsku, Brazílii či Rusku, skvělou příležitostí, jak se seznámit s odlišným zdravotnickým systémem. Studium medicíny nevylučuje možnost cestování, ba naopak – nemocnice jsou všude. Poznal jsem tak, že německý zdravotnický systém je určitě lépe financován, a zdálo se mi, že si němečtí pacienti lékařské péče více vážili. Na druhou stranu, co se týče technického vybavení, nevidím rozdíl mezi českou fakultní a německou nemocnicí. Přístup k pacientům je u našich sousedů mnohem osobnější, což je dáno i tím, že lékaři mají na pacienty více času. Na vizitě se přednosta představí, popovídá si s pacientem, zeptá se, jak se dnes cítí a podobně.

Umím si představit, že bych v Německu pracoval, ale životním stylem by mi vyhovoval spíše jih Evropy. Němci byli přece jen k nám cizincům trochu otažitější. Se zahraničními studenty jsme se rychle spřátelili, s rodilými Němci jsme k sobě museli hledat cestu déle. Naopak takoví Italové jsou vyloženě zvyklí být hodně spolu, na kolejkách kolikrát ani nezavírali dveře a nebyl problém spontánně cokoli podniknout.

Ročník opakovat nemusíte

Medicína je vnímána jako dost náročná škola, to ale neznamená, že jsem celý pobyt strávil biflováním. Našel jsem si brigádu v restauraci a společně s ostatními erasmáky jsme podnikali různé výlety. Homburg je sice malé město, ale okolí má krásné. Podívali jsme se i do Nizozemska, Lucemburska, Francie nebo Belgie. Rád poznávám nová města a země, tady k tomu byla skvělá příležitost.

Někteří moji spolužáci v Čechách mají strach odjet na Erasmus, bojí se, že se nedomluví anglicky nebo budou muset opakovat ročník. Podle mě jsou obavy zbytečné. V cizím prostředí se člověk rychle naučí cizí jazyk používat na denní bázi, už jen proto, že vám nic jiného nezbyvá. A zkoušky složené v Německu mi na Univerzitě Karlově také uznali, takže jsem doma nemusel opakovat ročník. Pobyt na Erasmu jsem nic neztratil, jen získal. Nové přátele, kontakty a hlavně rozhled.